

τοῦ ὅτι οὗτος ὑπερβάλλει ἅπαντας εἰς τινὰ ἐκ τῶν κυριωτέρων καὶ οὐσιωδαιτέρων προσόντων τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως.

Ναὶ διὰ τῆς μελέτης ταύτης ἡ ἡμετέρα νεολαία εἰσδύουσα εἰς τὸν τὸν ἐνδόξατον περίβολον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ βρύοντος γονίμων καὶ ζωοπαρόχων καρπῶν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπανθίζουσα, ὡς φιλεργὸς μέλισσα, τὸ ἄωτον τῶν ὑψηλῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν μεγαλοφρόνων αἰσθημάτων, οὐχ ἦτον ἡ τῆς ἐξωτερικῆς καλλονῆς καὶ χάριτος, θέλει καταστῇ ἱκανῶς εὐτραφὴς καὶ ἀκμαία, ὥστε καὶ νὰ παραγάγῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἴδια φιλολογικὰ προϊόντα φέροντα τὸν χαρακτηρὰ συνάμα τῆς τε πρωτοτυπίας καὶ τῆς ἐλευθέρου μιμήσεως.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 2 Ἰανουαρίου 1860.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΛΕΙΡΙΟΥ.

—οοο—

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 17' αἰῶνος ἡ μανία τῶν λειριῶν ἀνεπτύχθη τοσοῦτον εἰς Ὀλλανδίαν, ὥστε πολλοὶ πτωχοὶ ἐπλούτησαν καὶ πολλοὶ πλούσιοι κατήντησαν πτωχοί. Καθὼς δὲ σήμερον κερδοσκοποῦν ἐμπορευόμενοι τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα καὶ τὰς μερίδας καὶ μεταχᾶς εἰς τοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὰς ἀτμοπλοῖας, οὕτω καὶ τότε ἐκερδοσκοποῦν ἐπὶ τῶν κρομμύων τῶν λειριῶν· ἐπικίνδυνον τοῦτο παιγνίδιον ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐκτελεῖται· διότι μία τυχαία σύμπτωσης ἢ ἱκανότης καὶ ἐπιδεξιότης ἐνὸς ἀτόμου πρὸς τὸ ἀπατᾶν, δὲν εἶνε ποτὲ δυνατόν ν' ἀντικαταστήσωσι τὰ δύο στοιχεῖα πάσης μονίμου καταστάσεως, τοῦτέστι τὸν κόπον καὶ τὸν χρόνον.

Γέροντες καλούμενος Βάνδερ Λούβδεν εἶχεν τότε εἰς Ἀρλέμην, ὅστις ὢν εἰς ἄκρον πλούσιος ἐπλήρυνε τὴν κατάστασιν τοῦ κερδοσκοπῶν ἐπὶ τῶν κρομμύων τοῦ λειρίου, ἄτινα ἐπώλει εἰς Ὀλλανδίαν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν εἰς λίαν ὑπερόγκους τιμὰς· ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ αὐτοῦ ἦτο στεῖρα, διότι ὁ Κ. Βάνδερ Λούβδεν δὲν ἐγνώριζε τὴν εὐτυχίαν τοῦ βοηθεῖν τὸν πλεῖστον, καὶ τοῦ μεταχειρίζεσθαι ἐντίμως τὴν ἰδίαν περιουσίαν καὶ τὰ ἀγαθὰ του, ὥστε νὰ κατασκευάσῃ δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τοὺς οἰκείους του εὐχάριστον ὑπαρξίν· ἦτο φιλάργυρος, καὶ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὑπέβαλλε καὶ τὴν θυγτέρα του Ἐλεονώραν εἰς συμπτωτικώτατας στερήσεις, ὅπως αὐξήσῃ ἀκόμη καὶ πάντοτε αὐξάνῃ τὸ κεφάλαιον τῆς καταστάσεώς του.

Τὸ πάθος τῶν λειριῶν συνετάρακτε τοσοῦτον τὰς κεφαλὰς, ὥστε καθημερινῶς ἐβλεπέ τις ἐραστὰς λειριῶν πληρόνοντας δι' ἐν κρόμμυον τέσσαρας ἕως πέντε χιλιάδας φλωρίνια· μεταξὺ δὲ ἄλλων ὁ αἰεθαλὴς Ἀδριανὸς ἐπληρόνεται ἕως ἑξ ἑκατῶν φλωρίνια· ὁ Κ. Βάνδερ Λούβδεν ἐγνώριζε θυμύσια τὸ ἐμπόριόν του καὶ τὴν τέχνην τοῦ κερδοσκοπεῖν ἐπὶ τῆς μανίας τῆς ἡμέρας· ἐδάπτει λοιπὸν τὰ κρόμ-

μυὰ του μὲ μεγαλοπρεπῆ ὀνόματα, καὶ πάντοτε ἐγνώριζε νὰ διατηρῇ ἐν, ἰδίως αξιοθαύμαστον κατ' αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν συγκατετίθετο πονὲρ ν' ἀποχωρισθῇ, καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς του ταύτης ἦν ἤξευρε νὰ ἐπιτηδεύεται καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ ἐπ' ἄπειρον, ἠκόντιζε τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅστις ἐπρόσφερεν ἀπιστεύτους ποσότητας διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐν μοναδικὸν ὑπόδειγμα, καὶ μεταξὺ ἄλλων τὴν θαυμασίαν λεγομένην βασιλίσσαν, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μόνον, ἤθελεν ὁμολογήσει τις τότε, ἤξιζε πλεῖστον παρὰ τὸ ἀντιστοιχοῦν βάρος χρυσίου. Τὸ μοναδικὸν δὲ τοῦτο ὑπόδειγμα ἐπανευρίσκετο πάντοτε ὡς ἐκ θαύματος ἀνελλειπῶς εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Κ. Βάνδερ Λούβδεν, ὅστις δὲν ἐλάμβανεν ἄλλον κόπον εἰμὴ τοῦ νὰ ἐφευρίσκη πομπῶδες τι καὶ εὐνηχον ὄνομα διὰ νὰ προσδιορίσῃ ἕτερον νέον ὑπόδειγμα, ἐπίσης πάντοτε μοναδικὸν ὡς τὸ πρῶτον, καὶ οὕτως ἐκμεταλλευόμενος τὴν μανίαν τοῦ συρμοῦ νὰ ὠφεληται ἐκ τῆς εὐπιστίας τῶν συγχρόνων του.

Ἀγγλος τις ἀνηγγέλθη μίαν ἡμέραν παρὰ τῇ ἡμετέρῳ ἐμπόρῳ τῶν λειριῶν. «Εἰς ἀκαθεκτὸς λειριοεραστῆς ἀναμνησθῶς, καὶ πολὺ πιθανὸν εἰς βαθυπλοῦτος ἐραστὴς! φέρετέ τον, » ἐφώναζεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούβδεν. Οὗτος δὲ ἄμα παρουσιάσθεις, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἔμπορον γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ του, πρὸ πολλοῦ χρόνου διαμένοντος εἰς Λονδίνον καὶ ἀποκαταστημένου αὐτόθι. Ὁ Κ. Βάνδερ Λούβδεν ἐζήτησεν ἀμέσως τὰς διόπτρας του, ἔθεσεν αὐτὰς μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀταραξίαν ἐπὶ τῆς ρινὸς του, καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν, γεγραμμένην μὲ χαρακτηρὰς γνωστοῦς εἰς μόνον τοὺς δύο ἀδελφούς, διὰ νὰ διαπραγματεύωνται μυστηριωδῶς τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τὰ μοναδικὰ ὑποδείγματα τῆς θαυμασίας βασιλίσσης καὶ ἄλλων.

« Ἀγαπητέ μοι αὐτάδελφε! Ὁ ἐπιφέρων τὸ παρόν μου εἶναι ὁ Κ. Αἰτλεμπουμ, μονογενὴς υἱὸς ἐνὸς ἐκ τῶν πλουσίων μεγαλεμπόρων τῆς πόλεως ταύτης, ὅστις ἀπέρχεται εἰς τὴν ἡπειρὸν διὰ νὰ εὕρῃ γυναῖκα τῆς προσκεῖας του, αἰσθανόμενος ἀντιπάθειαν πρὸς τὰς συμπολιτιδὰς του διὰ λόγους γνωστοῦς εἰς μόνον αὐτόν, ἵσως διότι αὐταὶ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον θελκτικαί. Ἰδὼν λοιπὸν ὅτι ὁ Κ. Αἰτλεμπουμ ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ ξένην, ἐνθυμήθην εὐθὺς τὴν ἀνείψιάν μου Ἐλεονώραν ἥτις, ὡς μὲ ἐπληροφόρησαν, εἶναι πολὺ ὡραία, καθόσον μάλιστα ὁ ῥηθὴς κύριος δὲν ζῆτεῖ καὶ προῖκα· ἐννοεῖς; — καὶ δίναντι εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ διαθέσῃ πλεοντέρας τῶν 800,000 λίρῶν στερλινῶν. »

Ἡ παραφορὰ τῆς χαρῆς καὶ ἐλπίδος ἔκαμε νὰ τρέμῃ ἡ κρατοῦσα τὴν ἐπιστολὴν χεὶρ, καὶ νὰ κλονῶνται τὰ ὀματουῦχία δι' ὧν ὁ Κ. Βάνδερ Λούβδεν ἀνεγίνωσκεν αὐτήν. Ὀκτακοσίας χιλιάδας λίρας! τῷ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔκαυε τὸν ἄγον τῶν ὡραίων τούτων χρυσῶν νομισμάτων καταπιπτόντων εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου του διὰ νὰ μὴ ἐξέλθωσι πλέον, καὶ ἐν τῷ ἀκαθέκτῳ ἐνθουσιασμῷ τῆς πα-

ραφοῦς του ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου Ἀγγλου, καὶ ἐσφιγξεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μέρους ὅπου ὤφειλε νὰ ἔχη μίαν καρδίαν, *ὄχι δύο*. Μετὰ ταῦτα προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ προγευματίσῃ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἡ ἔκτακτος αὕτη πρόσκλησις εἶναι ἡ καλύτερα ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως νὰ δώσωμεν περὶ τῆς ἀταξίης τῇ διέχυσεν εἰς τὸ πνεῦμά του ἡ μακαρία ἐκείνη ἐπιστολή.

— Δέχομαι τὸ πρόγευμα, ἀπεκρίθη αὐτός, διότι, νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἔχω ὀρεξίν ταξειδιώτου.

— Εὐγενὴς εἰλικρίνεια! ἐφώνησεν ὁ Βάνδερ Λούδθεν, προσκαλὼν μίαν ὑπηρετίδα, ἥτις εἰσῆλθε μὲ ψυχρὸν ὕψος καὶ ἤκουσε μετὰ προφανοῦς ἐκπλήξεως τὰς διαταγὰς αἱ τῇ ἔδωκεν ὁ κύριός της μὲ χαμηλὴν φωνήν· ἀνεβάνη δὲ μετὰ ἀρκετὴν ὥραν ἀπουσίας, φέρουσα ἰχθεῖς παστοῦς, τυρὸν καὶ ζῦθον· πρόγευμα λιτὸν, ὡς βλέπατε, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁμῶς ἡ λιμώττουσα ὑπηρετίς ἐρρίπτε βλέμματ' αφοδρᾶς ἐπιθυμίας.

— Θέλωμεν προγευματίσαι· ἐδῶ εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, εἶπεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν, ὑποχρεῶν τὸν φιλοξενοῦμενόν του νὰ καθήσῃ ἀντικρὺ του. Οὗτος δὲ ἀρχήσας ταύτοχρόνως τὸ πρόγευμα καὶ τὴν συνομιλίαν· — ἔχετε θυγατέρα; ἠρώτησεν.

— Ἐτοίμην εἰς τὰς προσταγὰς σας, κύριε Αἰτλεμπουμ.

— Εἶναι εὐμορφος;

— Εἶναι τὸ πανομοιότυπόν μου.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἐφάνη μετρίως εὐχαριστήσας τὸν ταξειδιώτην μας· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συναλθὼν εἰς ἐκυτόν, ἠρώτησεν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποσύνην Βάνδερ Λούδθεν.

— Μάλιστα, ἀναμφισβόλως· τῶρα εὐθὺς ὑπάγω νὰ τὴν ζητήσω. Μὴ ἀνησυχεῖτε, Κ. Αἰτλεμπουμ, τρώγετε καὶ πίνετε ὡς ἐάν εὐρίσκεσθε εἰς τὸν οἶκόν σας· ἐπιστρέφω ἐντός ὀλίγου. Καὶ ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν ἐξῆλθεν ὑποψιθυρίζων διακεκομμένας φράσεις . . . 800,000 λίρας στερλίνας . . . ποσῶς προῖκα . . . ὅποι' α χρυσὴ καρδί' α!

Ὁ νέος Ἀγγλος εἶχεν ἀληθῶς τὰ σχέδια ἅπερ ἐξέθεσεν ὁ ἐκ Λονδίνου ἑτερος Κ. Βάνδερ Λούδθεν· ἀλλ' αἱ γαμικαὶ σκέψεις του δὲν ἦσαν τοιαῦται ὥστε νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ὀρεξίν του. Παρατηρήσας λοιπὸν μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ἀρθραλικοῦ κρόμμυά τιν' ἐπὶ κεχρυσωμένης παροψίδος, ἠθέλησε νὰ μετριάσῃ τὴν γεῦσιν τῇ τῷ ἐπροξένησαν οἱ παστοὶ ἰχθεῖς, καὶ λαβὼν αὐτὰ ἀφ' αὐτῶν τὰ περιεκαθάρισε κομψότατα, τὰ κατέκοψε καὶ τὰ κατέφαγεν.

Ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν ἐπανερχεταὶ ὅλως πνευματικῶν. — Ἡ θυγάτηρ μου μὲ ἀκολουθεῖ, εἶπεν ἅμα δυνηθεὶς νὰ ἐναρθρώσῃ λέξιν· τολμῶ ἐν τούτοις νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν τὸ πρόγευμά μου σὰς ἤρεσεν.

— Ὡ μάλιστα, ἀναμφισβόλως· βλέπετε βεβαίως ὅτι τὸ ἐτίμησα καθὼς πρέπει, ἀφ' αὐτοῦ μάλιστα ἀνεκάλυψα ἐν κρόμμυα τὸ ὁποῖον ἐλησημόνησαν νὰ παραθεσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Πῶς; ἐλησημόνησαν τίποτε; Ὡ! αἱ ὑπηρε-

τιδες αὐταὶ ποτὲ δὲν γίνονται ἄνθρωποι; Καὶ ποῖον ἦτον τὸ λητμανηθέν κρόμμυα;

— Ἄ! τῶρα πλέον ἐχάθη ὁμοῦ μὲ τὰ ψάρια, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ Κ. Αἰτλεμπουμ, καταπίνων εὐσυνειδήτως τὸ τελευταῖον τεμάχιον κρόμμυου ὅπερ εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς παροψίδος τοῦ μικροῦ πρῆγμα, μερικὰ κρόμμυα.

— Τί; . . . κρόμμυα; . . . ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν ψελλίζων, καὶ κυριευθεὶς ὑπὸ ὀλεθρίου πρηνισμοῦ καὶ ποῦ ἦσαν αὐτὰ τὰ κρόμμυα;

— Ἄν καὶ δὲν ἦσαν ἐντελῶς τῆς ἀρεσκείας μου, ἔμεινα ὁμῶς ἐν μέρει εὐχρηστημένος ἐν ἐλλείψει καλλιτέρων· ἦσαν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς παροψίδος ταύτης.

— Πῶς; . . . τί λέγετε; . . . Θεέ μου! . . . ἐχάθην! Ἄ! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἐφώνησεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν, ὁρμῶν πρὸς τὴν παροψίδα.

— Τί ἐπαθατε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ταξειδιώτης λίαν ἐκπληκτος ὡς ἐκ τῶν ἐπιφωνήσεων τούτων.

— Τί ἐπαθα; Δίκαιε Θεέ! ἀλλοίμονον! ἔχασα πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν εἰς ἐκείνην τὴν παροψίδα! Ἠξέυρεις, Κύριε, ἡξεύρεις τί ἔφαγες;

— Κρόμμυα κατωτάτης ποιότητος, διότι σχεδὸν ἦσαν ἀνούσια.

— Μοῦ ἔφαγες τὸν ἀειθαλῆ *Αὔγουστον* ἀξίζοντα σήμερον ἔως 5240 φλωρινία· τὸν *ναύαρχον Διέγκρι* ἀξίζοντα 4800 φλωρινία· μίαν *θαυμάστην βασίλισσαν* 4600 φλωρινίων, καὶ μίαν *Δόκαν Μαρλάρ* τιμωμένην 3200 φλωρινία.

— Ἐγὼ ἔφαγα ἓνα *Αὔγουστον*, ἓνα *ναύαρχον*, μίαν *βασίλισσαν* καὶ μίαν, δὲν ἡξεύρω ποῖαν, *Δόκαν*; Ἄ! μήπως τὰ ἐχάσατε, Κύριε;

— Ἦσαν κρόμμυα λειρίων, ὠλόλυξεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν ἀφελὲς εἰς τὴν θλίψιν του, καὶ ὄχι κρόμμυα τοῦ μαγειροῦ! Ἄθλιε! τὸ πρόγευμά σου ἀξίζει 20,000 φλωρινία, ἢ μάλλον ἂν θέλῃς ἄ! ὄχι, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν τοῦτο, δὲν θα θέλῃς νὰ με καταστρέψῃς—τὸ πρόγευμα τοῦτο δὲν θά μὲ ἀφάνιτῃ· θά μὲ πληρώσῃ τὰς 20,000 φλωρινία, δίδων μοι μίαν συναλλαγματικὴν πρὶν ἐξέλθῃς ἐντελὲν· δὲν εἶναι οὕτω; Θέλεις εὐσπλαγχνισθεῖς πτωχὸν γέροντα, τὸν ὁποῖον ἡ λαιμαργία σου κατήντησεν εἰς τὴν πενίαν· σὲ τὸ παρακαλῶ, σὲ τὸ συμβουλεύω μάλλον, ἐπρόσθεσεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούδθεν, μὲ ὕψος σκυθρωπὸν πλησιάζων εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ῥίπτων βλέμμα παραφορᾶς ἐπὶ τῆς μαχαίρας, ἥτις εὐρίσκατο ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἥτις ἐπέφερε τὸν θάνατον τῶν φιλτατων κρόμμυων του.

Ἡ παραφρόνησις αὕτη, ἡ ἀπειπισία τοῦ Κ. Βάνδερ Λούδθεν, τὰ ἀπάνθρωπα σχέδια, αἵτινα ἐφαίνετο συλλαμβάνων κατὰ νοῦν, διήγειραν ὑπὲρ τὸ δέον τὴν εὐθυμίαν τοῦ νέου ταξειδιώτου· ὅθεν ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀσθεστον γέλωτα, ὅστις εἶχε φυσικὴν συνέπειαν τὴν αὐξήσιν τῆς παραφορᾶς τοῦ γέροντος, καὶ τίς οἶδεν εἰς ποῖαν ὑπερβολὴν ἤθελε καταντήσῃ, ἂν δὲν ἠνοίγετο ἡ θύρα καὶ ἂν δὲν εἰσῆρχετο δειλαίως νέ' κόρη, ἡ Ἐλεονώρα. Ὁ Κ. Αἰτλεμπουμ ἠγέρθη μετὰ προθυμίας, καὶ ἐμουρμούρισε καθ' ἐκυτόν ὡς ἐν μονολόγῳ ὅτι ὁ γέρον πωλητὴς τῶν λει-

ρίων ἐψεύσθη, καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν τὸν ὠμοί-
ζε διόλου.

Ὁ Κ. Βάνδερ Λούβεν προαισθανόμενος ἰσχυρὰν ἐπικουρίαν, ἐπροσπάθησε νὰ καταπραῖνθῃ καὶ νὰ περιμείνῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Πλὴν δὲν ἐχρειάσθη νὰ περιμείνῃ πολὺ· διότι ὁ Κ. Λίτλεμπουμ τῷ ἐβεβαίωσε·ν ὅτι τὸν ἀνεκάλαι-
μὲν ὁ πατήρ του, ἀλλ' ὅτι ὠρκίσθη νὰ μὴν ἐπανέλθῃ
εἰς Λονδίνον εἰμὴ νυμφευμένος.

— Θέλετε, εἶπε, νὰ μὲ δώσετε τὴν θυγατέρα
σας, ἂν αὐτὴ συγκατατίθεται νὰ μὲ δεχθῇ διὰ σύ-
ζυγον; Τὰ κρίμματα τὰ ὅποια ἔπραγα ὁμοῦ μὲ τὰ
ψάγια—καὶ ἐδῶ ἐκυριεύθῃ πάλιν ἀπὸ εἰθιμίαν—
τὰ κρίμματα θέλουν τῇ χρησιμεύσει ἀντὶ προίκου.

— Ἀλλοίμονον! Κύριε, εἶπεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούβ-
εν· ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἀπαιτεῖτε καμμίαν προίκα·
γνωρίζω ὅτι πολὺ καλὰ ἠθέλατε νυμφευθῇ τὴν θυ-
γατέρα μου καὶ ἂν δὲν ἐτρόγατε τὰ κρίμματά
μου. . . . Ἡ ζῆμιά λοιπὸν εἶναι πάντοτε πραγμα-
τικὴ δι' ἐμέ, καὶ εἴσθε βεβαίως πολὺ δίκαιος
ὥστε νὰ μὴν ἀναχθῆτε νὰ τὴν ὑποφέρω.

Ὁ συλλογισμὸς αὗτος δὲν ἠθελε βεβαίως μετα-
πίσει τὸν Κ. Λίτλεμπουμ, ἂν ἡ Ἐλεονώρα δὲν ἴ-
στατο ἀντικρὺ του μὲ τὰς ὠραίας ξανθὰς πλεξίδας
τῆς, κοσμούσας δίκην στεφάνου χαριέστατον πρό-
σωπον, καὶ ἂν δὲν ὕψωνε μὲ ὕψος ἐκπεπληγμέ-
νον δύο μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς, ὠραίους ὡς
δύο διδύμους ἀστέρας. Ὁ Κ. Λίτλεμπουμ μὴ δυ-
νάμενος νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν γοητείαν τῶν ὠραίων
ἐκείνων ὀφθαλμῶν, ἤνοιξε τὸ χρητοφυλάκιόν του,
ἔγραψε συνάλλαγμα διὰ 20,000 φλωρίνια πληρω-
τέα τῷ ἐπιφέροντι εἰς πρώτην ἀναζήτησιν, τὸ προσ-
έφεραν εἰς τὸν Κ. Βάνδερ Λούβεν ὅστις τὸ ἤρπασε
μετ' ἀπληστίας, καὶ προχωρήσας πρὸς τὴν Ἐλεονώ-
ραν τὴν ἡρώτησεν ἂν θελῇ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν συγ-
κατάθεσιν τοῦ πατρὸς τῆς.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Ἐλεονώρα δὲν ἦτο πολὺ εὐτυ-
χὴς εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς οἶκον ἀναμέσον τῶν κορμ-
ύων τοῦ πατρὸς τῆς, διότι ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν
μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ συμβάντος τούτου
μετὰ τοῦ Κ. Λίτλεμπουμ, ὅστις ἐγένετο σύζυγός τῆς.

(*Εκ τοῦ Γαλλικοῦ.*)

Γ. Μ. ΡΑΠΤΑΡΧΗΣ.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ.

α'.

Ὁ Ἑμίρης κάθηται ἐμπροσθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς
σκηνῆς του ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκ βελούδου καὶ
πορφύρας· ὁ μανδύας του ἀστράπτει ἀπὸ πολυτί-
μους λίθους, καὶ πλούσιον κυρτὸν ξίφος λάμπει πλη-
σίον του.

Ὁ Σιρ Οὐόλφραμ ἵσταται ὀρθὸς ἐνώπιόν του,
χωρὶς νὰ βλίπῃ οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά· τὰ δὲ
τεμάχια τοῦ πιστοῦ ξίφους του καίνται ἐκεῖ που
διασπαρμένα κατὰ γῆς.

Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀγέριωχος, ἡ δὲ κεφαλὴ του

ὑψοῦται ὑπερηράνως ὡς ἂν ἦτον ὁ κύριος τῶν τό-
πων τούτων· ἡ ὀργὴ τοῦ Ἑμίρου κορυφοῦται εἰς τὸ
βλέμμα τοῦτο, ἐγείρεται, κάθηται καὶ ἐξαναστατώ-
νται.

— Χριστιανέ, εἶπε ἐν βλέμμα ὀλοτρόγυρά σου
πρὶν σὲ σιδηροδέσουν. Ἴδὲ πάστον ἀθλῶδες ἦσα εἰς
τὴν ἐπιχειρήσιν σου, καὶ πάστον ἐλσεινός· εἶσε ἤδη
ἐνώπιόν μου· ὁ βραχίον σου ἀπέσθῃ ἀδύνατος, τὸ
ξίφος σου εὐθραυστον, αὐτὸς ὁ ἵππος σου κακῶς σὲ
ὑπηρετήσῃ, καὶ τὸ φόρεμά σου εἶναι πολὺ ἄθλιον
παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἰδικόν μου! Πόσον πτω-
χὸς πρέπει νὰ ἦσαι εἰς τὸ φρούριόν σου! Ἐν τούτοις
γνωρίζε ὅτι, ἂν σὲ εὗρεθῇ προῖγμα ὁμοίον τοῦ ὁ-
ποίου ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω, θέλεις ἐλευθερωθῇ· ἄλλως,
μὰ τὸν Ἀλλάχ, θέλω κόψῃ τὴν κεφαλὴν σου.

Καὶ ὁ εὐγενὴς αἰχμάλωτος ἀπεκρίθη·

— ἔχω τὴν γυναῖκά μου.

— Τὴν γυναῖκά σου! ἐπανελάβεν ὁ Ἑμίρης γε-
λῶν· αὐτὴ θὰ ᾔνε οὐτιδανὴ παραβαλλομένη καὶ μὲ
τὴν τελευταίαν τῶν συζύγων μου.

Καὶ ὁ Σιρ Οὐόλφραμ λέγει·

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃς ποτὲ τοιούτην γυ-
ναῖκα.

β'.

Ἡ Ἀγνή εὐρίσκεται μόνη εἰς τὸν θάλαμόν της,
καὶ παρατηρεῖ ἀπλήστως τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της
κομώμενον τέκνον της. . . . Τὸ δάτος αἵφνης πλη-
ροῦται σκότους, ἐσπερινὸς ἀνεμος μυκάται εἰς τοὺς
κλάδους τῶν φιλλυρῶν, καὶ ἡ σελήνη ὑψοῦται εἰς
τὸν οὐρανὸν προκύπτουσα ἀναμέσον μολυβδοχρόων
νεφελῶν.

Εἶχεν ἤδη ἀποθέσει τὸ τέκνον της ἐπὶ τοῦ λί-
κνου, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὅποτε
ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ κατωρλίου τῆς θύρας ὁ ἵππο-
κόμος τοῦ Σιρ Οὐόλφραμ.

— Ἄ! Θεέ μου! μήπως μὲ φέρῃς καμμίαν θλι-
βεράν εἰδήσιν; μήπως ὁ εὐγενὴς σύζυγός μου δὲν
ζῇ πλέον;

— Μὴν κλαίεις, καλὴ μου Κυρία· ὁ ἴδιος μὲ
στέλλει.

— Ἄ! τώρα ἀναπνέω τοῦλάχιστον μὲ ἄνεσιν!
καὶ εἶπέ με τὸ αἶτιον τῆς ἀποστολῆς σου ταύτης;

— Ἰδοὺ αἱ λόγοι οὗς μοι ἐπιφόρτισε νὰ διαβι-
βάσω εἰς τὴν καλὴν μου Κυρίαν·

α Ἵπαγε εἰς τὸ φρούριον καὶ εἰπέ εἰς τὴν σύζυ-
γόν μου νὰ στολισθῇ μὲ τὰ πολυτιμότερα στολί-
διά της, καὶ διελθούσῃ τὴν θάλασσαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ
καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀπειλευθέρωσίν μου. »

Ἡ Ἀγνή κυριεύεται ὑπὸ λύπης.

— Δὲν ἔχω, εἶπε, οὔτε μαργαρίτας οὔτε ἀδά-
μαντας· περὶ τίνων λοιπὸν πλουσίων στολιδίων
ὁμιλεῖ ὁ σύζυγός μου;

Καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται· ἔμεινε δὲ ὅλην τὴν
νύκτα γονατιστὴ, καὶ ἅμα ὡς διεγέλασεν ἡ ἡμέρα
ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, καὶ προσαρτίσασα σταυ-
ρὸν εἰς εἰς τὸν τράχηλόν της, εἶπεν εἰς τὸν ἵπ-
ποκόμον·